

ИЗДВОЈЕНО МИШЉЕЊЕ

Чланом 103. став 1. Закона о прекршајима прописано је да је за вођење прекршајног поступка у првом степену месно надлежан суд на чијем подручју је прекршај учињен или покушан. Неспорно је да је чланом 104. став 1. Закона о прекршајима прописано да ако није познато место извршења прекршаја, месно је надлежан суд на чијем подручју окривљени има пребивалиште или боравиште, односно седиште окривљеног правног лица уколико се важност прописа којим је прекршај одређен простире и на подручју на коме се налази његово пребивалиште или боравиште, односно седиште окривљеног правног лица. Чланом 110. став 1. Закона о прекршајима прописано је да је суд дужан да по службеној дужности пази да ли решавање предмета спада у судску надлежност и на своју стварну и месну надлежност и чим примети да није надлежан решењем се оглашва ненадлежним и без одлагања доставља предмет надлежном суду или другом надлежном органу. Слично члану 110. став 1. Закона о прекршајима, у члену 34. став 1. Законика о кривичном поступку такође је прописано да је суд дужан да пази на своју стварну и месну надлежност и да се, чим примети да није надлежан, решењем огласи ненадлежним и да по правоснажности тог решења, предмет упуту надлежном суду. Закоником о кривичном поступку у члану 34. став 2. и 3. истог, прописано је да уколико у току главног претреса суд установи да је за суђење надлежан нижи суд, неће упутити предмет том суду него ће сам спровести поступак и донети одлуку и да се после потврђивања оптужнице суд не може огласити месно ненадлежним, нити странке могу истицати приговор месне ненадлежности. Дакле, Законик о кривичном поступку је дао нека ограничења до када суд може да се огласи месно ненадлежним, полазећи очито од економичности поступка и полазећи и од одредаба Устава, односно права окривљеног да му се суди без одуговлачења, које је зајемчено чланом 33. став 6. Устава Републике Србије. Чланом 91. Закона о прекршајима је прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења, али тако да то не буде на штету доношења правилне и законите одлуке.

Када је у питању стварна надлежност, Уставни суд Србије је у решењу У.162/13 од 17.07.2013. године, решавајући сукоб надлежности између прекршајног суда и органа управе, нашао да је без обзира што за конкретни прекршај није прописана заштитна мера, него само новчана казна, стварно надлежан прекршајни суд који је одржао претрес, извео доказе и донео пресуду која је потом укинута од стране Вишег прекршајног суда, при чему се Уставни суд позвао на сходну примену члана 37. став 2. ранијег важећег Законика о кривичном поступку уз навођење да такво поступање суда, (дакле да прекршајни суд даље спроведе и оконча поступак), пружа основ за поштовање права окривљеног да му се суди без одуговлачења, зајемчено у члану 33. став 6. Устава, које је ближе дефинисано кроз начело економичности поступка у члану 83. „старог“ Закона о прекршајима.

У пракси Прекршајног апелационог суда у поступку решавања сукоба месне надлежности, није био мали број предмета у којима је прекршајни суд покренуо и водио прекршајни поступак, саслушао окривљеног па чак донео и првостепену одлуку која је укинута, а потом се огласио месно ненадлежним, јер је „тада приметио“ да није месно надлежан, што би значило да овако заузетим правним схватањем, првостепени суд може да примети да није месно надлежан пар дана пре наступања апсолутне застарелости и да предмет уступи месно надлежном суду који у том случају може само да донесе решење о обустави поступка због наступања застарелости, а тада се поставља питање трошкова поступка, односно који суд ће исте да сноси.

Имајући у виду све цитиране прописе, као и члан 91. Закона о прекршајима којим је прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења, али тако да то не буде на штету доношења правилне и законите одлуке, у погледу месне надлежности би требало сходно применити одредбе Законика о кривичном поступку, те временски ограничити до када се првостепени суд може огласити месно ненадлежним, односно да првостепени суд то не може после доношења решења о покретању поступка, јер пре свега треба поћи од члана 33. став 6. Устава Републике Србије (право окривљеног да се суди без одуговлачења) и обавезе суда из члана 91. Закона о прекршајима, што је, с обзиром на све наведено, јаче од права суда да се огласи месно ненадлежним и то у фази поступка када је већ и спровео одређене процесне радње.

С обзиром да значајније процесне последице има стварна ненадлежност јер се ради о апсолутно битној повреди одредаба прекршајног поступка, а Уставни суд је решавајући сукоб стварне надлежности, сходно применио одредбе Законика о кривичном поступку, мишљења смо да се члан 110. Закона о прекршајима може тумачити другачије и да се на питање месне надлежности могу сходно применити одговарајуће одредбе Законика о кривичном поступку, како је већ наведено.

СУДИЈЕ:

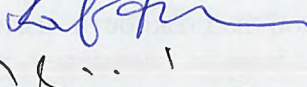
Милена Поповић

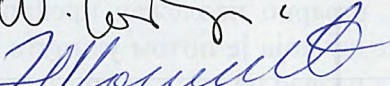
Говедарица Снежана

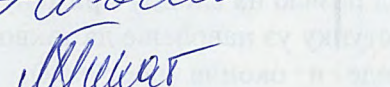
Радак Вера

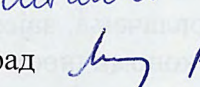
Шкрипац Златко

Ђурић Мирјана

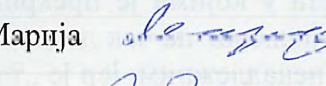
Кораћ-Фелбаб Анђелка

Гостојић Нада

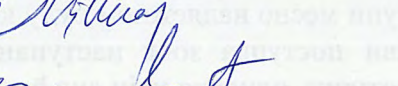
Шошкић Драга

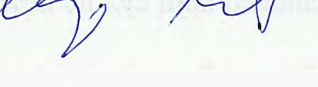
Тукар Мирјана

Вукајловић Милорад

Шаркић Радмила

Вуковић-Станковић Марија

Димитријевић Невенка

Миленковић Снежана

Поповић Леонида